

III.

Met groote instemming las ik, hetgeen prof. KOUWER schreef in het vorige *Tijdschrift*. Ook ik ben een dergenen, die genoeg beginnen te krijgen van de vertooning, die wij maken, nu de een zijn belangen in de handen van den ander niet veilig blijkt te achten. Het komt mij echter voor, dat men de schuld niet enkel aan de zijde der specialisten mag zoeken. Men zal zich herinneren, dat ik o. a. in de algemeene vergadering te Utrecht in 1916 vrij kras tegen hen opgetreden ben. Maar in die vergadering reeds verlamde collega VAN BRUGGEN onzen tegenstand door de mededeeling, dat het bestuur der C. O. zelf zich niet voldoende in staat achtte tot behartiging van de belangen der specialisten. En uit mededeeling van collega SCHNITZLER is mij gebleken, dat bij de behandeling der specialistenbelangen in de afdeling *Delft en O.* collega VAN BRUGGEN zich nog sterker in dien zin heeft uitgelaten. Dit nu is een standpunt, dat aan ons C. O. bestuur niet mag worden toegelaten. Dat bestuur *moet* onze eenige vertegenwoordiging zijn in ziekenfondszaken; het *moet* in staat zijn de belangen van specialisten en huisartsen gelijkelijk te behartigen; is het hiertoe niet in staat, dan deugt het niet voor zijn taak, hoeveel schitterende eigenschappen het daarvoor ook bewezen moge hebben te bezitten, en dan moet het veranderd worden, bijv. door toevoeging van een of twee specialist(en), hoewel ik van meening blijf, dat dit niet noodig behoort zijn.

Het spijt mij zeer, dat dit harde woord gesproken moest worden; maar de weg, die nu voorgesteld wordt, mag nooit worden ingeslagen; onze Maatschappij mag niet worden gesplitst in groepjes, die alle hun eigen belangen tegen die van de anderen meenen te moeten verdedigen.

's-Gravenhage, 14 Januari 1918.

Dr. D. SNOECK HENKEMANS.

IV.

Prof. KOUWER stelt zich op de bres voor de eenheid in de Maatschappij en waarschuwt tegen aanneming van de voorgestelde reglementswijziging. In beide opzichten wensch ik zonder voorbehoud aan zijn zijde te staan, al zijn mijn beweegredenen andere dan de zijne.

Men kan de eenheid bewaren door den wil van den sterkere wet te doen zijn, en den zwakkere te dwingen zich daarnaar te gedragen. Wie sterk is in de Maatschappij en wie zwak, wordt uitgemaakt door het door het aantal stemmen, waarover hij beschikt. Ook kan men ter wille van de eenheid zich onthouden van besluiten, waarvan men verwachten kan, dat zij verdeeldheid zullen teweegbrengen; dat zijn dus beslissingen in zaken, waarin meerderheid en minderheid tegenstrijdige belangen hebben. Men moet nu eenmaal wennen aan het feit, dat er tegenstrijdige belangen zijn. Het duidelijkst komt dit uit in het ziekenfondswezen. Dat hiervan tot voor korten tijd zoo weinig gemerkt is, vindt zijn grond hierin, dat specialisten over het algemeen zich nog veroorloven kunnen, de geldelijke zijde van hun ziekenfondspraktijk te verwaarloozen. Met de ontwikkeling van de ziekte-verzekering, en de toeneming, zoowel van het aantal specialisten als van hun aandeel in de ziekenverzorging der minvermogens, zal dit veranderen. De specialist zal voor zich opeischen de positie in het ziekenfondswezen (ook wat het geldelijke betreft), waarop hij krachtens zijn aandeel in de ziekenverzorging recht heeft. Het onaangename, schoon niet te voorkomen gevolg van de natuurlijke ontwikkeling dezer dingen is, dat hij in conflict zal komen met den ziekenfonds-huisarts, omdat hij voorbestemd is, den laatsten, althans voor een deel, uit zijn invloed en zijn inkomen te verdringen. De strijd, die daarbij onvermijdelijk zal zijn, behoort gestreden te worden waardig en in overeenstemming met de tradities van onzen stand, en de Maatschappij kan daarop in niet geringe mate een gunstigen invloed uitoefenen door zich *boven* de partijen te plaatsen, in stede van, zooals nu, aan den strijd deel te nemen. Thans stelt de Maatschappij zich kampioen voor één der partijen, die der huisartsen, en is bereid een stelsel van dwarskijkerij in het leven te roepen om de andere partij of partijen in de gelegenheid te stellen min of meer doeltreffend te waken voor benadeeling hunner belangen; m.a.w. men volhardt